

کانون نویسندگان ایران (در تبعید)
Iranian Writers Association
(in Exile)

صدمین سال هشت مارس، روز جهانی زن را به همه انسان‌های برابری طلب شادباش می‌گوییم!

از بس واسه هیچ و پوچ رنج کشیدیم دیگه ذله شدیم
واسه زندگی کردن پاک آس و پاسیم؛
هیچ وقت نشده که یه ساعت فرصت فکر کردن داشته باشیم
می‌خواهیم تابش آفتاب را حس کنیم:
می‌خواهیم گل بو کنیم

این شعر را کارگران اعتصابی آمریکا در اوایل قرن نوزدهم می‌خواندند. اکنون از ۸ مارس ۱۹۰۸ که زنان کارگر نساجی نیویورک در اعتراض به ساعات کار طولانی، دست‌مزد کم، متوقف کردن کار کودکان و بهبود شرایط کار و زندگی بهتر، دست به اعتصاب زدند، صد سال می‌گذرد.

کارفرما تلاش کرد از همبستگی سایر کارگران با اعتصابیون جلوگیری کند، درهای کارخانه را بست که سرانجام در اثر آتش سوزی، ۱۲۹ کارگر زن اعتصابی جان باختند و تنها تنی چند از اعتصابیون از این آتش‌سوزی جان سالم به در بردند. مبارزه کارگران جهان، به ویژه زنان و حقوق برابر آنان با مردان با جدیت در انترناسیونال اول و دوم پیگیری می‌شد.

کلارا زتکین، یکی از رهبران کمونیست آلمانی، در دومین کنفرانس بین‌المللی زنان سوسیالیست در تاریخ ۲۷ اگوست ۱۹۱۰ در کپنهاگ دانمارک که در آن ۱۰۰ زن نماینده از ۱۷ کشور شرکت کرده بودند، پیشنهاد ۸ مارس به عنوان «روز جهانی زن» را داد که مورد تصویب قرار گرفت. قرار شد در ۸ مارس هر سال زنان به خیابان بیایند و در راستای تحقق حقوق خود دست به راهپیمایی بزنند.

بعد از یک سال مبارزه، جنبش جهانی زنان در مبارزه تنگاتنگ با جنبش سوسیالیست کارگری محورهای مبارزه خود را چنین اعلام کرد:
۱- مزد برابر برای کار برابر ۲- برابری در بازار کار ۳- و تقویت مبارزه علیه تبعیض.

بعدها موارد دیگری همچون مبارزه برای فرصت‌های شغلی برابر، حق رای برای زنان، حمایت قانونی و تامین اجتماعی به آن اضافه شد. بنابراین، هشت مارس، روز جهانی زن، در اثر مبارزه مشترک و پیگیر گرایش سوسیالیست کارگری درون جنبش کارگری علیه هرگونه ستم و نابرابری و استثمار سرمایه‌داری و طبقاتی تحقق یافته است.

در حالی ما به استقبال صدمین سال هشت مارس می‌رویم که هنوز زنان، حتی در کشورهای پیشرفته صنعتی حقوق برابر در ازای کار برابر با همکاران مرد خود ندارند و در سراسر جهان به طور نسبی در برابر کار برابر بین ۵۰ تا ۹۰ درصد مزد مردان به زنان پرداخت می‌شود. فقر در جهان «زنانه» شده است. کار کسالت‌آور خانگی بسیاری از زنان را خانه‌نشین کرده است و یا پس از کار روزانه آن‌ها باید به کارهای خانه نیز برسند. مردسالاری که زابیده سیستم سرمایه‌داری و طبقاتی است از قدرت ویژه و حتی از حمایت‌های بی‌دریغ دولت‌ها نیز برخوردار است.

برای اولین بار در ایران، زنان عضو حزب کمونیست ایران، در سال ۱۹۲۱ روز جهانی زن را در انزلی جشن گرفتند. اتحادیه غیبی زنان در انقلاب مشروطیت فعال بود و شبکه‌ای از زنان در شهرهای مختلف تشکیل داده بود و

تظاهرات بسیاری را سازمان می داد. به ویژه در انقلاب ۱۳۵۷ مردم ایران، زنان جانفشانی‌های زیادی از خود نشان دادند اما پس از پیروزی انقلاب و با قدرت‌گیری گرایش ارتجاعی اسلامی، حمله به زنان آغاز شد و بیست و نه سال است که سرکوب سیستماتیک زنان توسط حکومت اسلامی در جریان است. اما زنان، مرعوب این فضای رعب و وحشت حکومت اسلامی نشده‌اند و همچنان به مبارزه آزادی‌خواهانه و برابری‌طلبانه خود ادامه می‌دهند.

نگاهی کوتاه به کارنامه سیاه و خرافی پرست این حکومت نشان می‌دهد که:
حکومت اسلامی زن ستیز است، در همه زمینه‌ها. زنان حق طلاق ندارند. زنان فاقد هر حقی در مورد فرزندان خویش‌اند. حتی سرپرستی فرزندان‌شان... الیگارش‌ی آخوندی تبعیض در دانشگاه‌ها را جنبه قانونی داده است و تحت عنوان سهمیه جنسیتی حقوق طبیعی زنان صاحب اندیشه را تزییع می‌کند.

به بهانه آخوند ساخته «مفاسد اجتماعی» و «بد حجابی»، زنان ایران همواره مورد توهین، تحقیر و ایداء و آزارهای روانی و جسمی قرار می‌گیرند. در زمینه‌های حقوقی و ارث، زنان نیم مردان محسوب می‌شوند. زنان از فعالیت در بسیاری مشاغل و رقابت در عرصه‌های اجتماعی، سیاسی و ورزشی منع شده‌اند.

امروز مبارزه در جهت رهایی زن، یکی از عرصه‌های مهم آزادی جامعه است. به بیان دیگر اگر در جامعه‌ای زنان آزاد و حقوق برابر با مردان نداشته باشند در آن جامعه، آزادی گوهری نایاب است.

ما روز هشت مارس را به همه زنان و مردان آزادی‌خواه و برابری‌طلب شادباش می‌گوییم و از مبارزات شجاعانه و حق‌طلبانه آنان پشتیبانی می‌کنیم. به امید این که جامعه‌ای در ایران بسازیم که عاری از هرگونه سرکوب و سانسور، ستم و تبعیض، و بهره‌کشی باشد.

کانون نویسندگان ایران (در تبعید)

مارس ۲۰۰۸

kanoon_dt@yahoo.com

www.iwae.org